

Осигуряване на справедлив и основан на правата механизъм за солидарност в рамките на Пакта на ЕС за миграцията и убежището

Съвместен анализ и препоръки на НПО

ПОДПИСАЛИ

ARSIS Association for the Social Support of Youth • Association for Integration and Migration • Caritas Europa • Centre for Peace Studies (Croatia) • ECPAT Deutschland e.V. • Fenix-Humanitarian Legal Aid • Foundation for Access to Rights (FAR) • Greek Council for Refugees (GCR) • International Rescue Committee (IRC) • JRS Romania • Network for Children's Rights (Greece) • Reachout Foundation • Refugee Legal Support (RLS) • Samos Volunteers • Symbiosis-Council of Europe School of Political Studies in Greece • Terre des hommes-helping children worldwide • Terre des Hommes Germany

1

ВЪВЕДЕНИЕ

Според Европейската комисия Пактът на ЕС за миграцията и убежището се основава на солидарност, споделяне на отговорността и зачитане на основните права. За да се постигнат тези цели, е въведен механизъм за солидарност, за да се преодолее неравномерното разпределение на отговорността за търсещите убежище в ЕС чрез преместване, финансови вноски и/или алтернативна помощ по гъвкав, но задължителен начин.

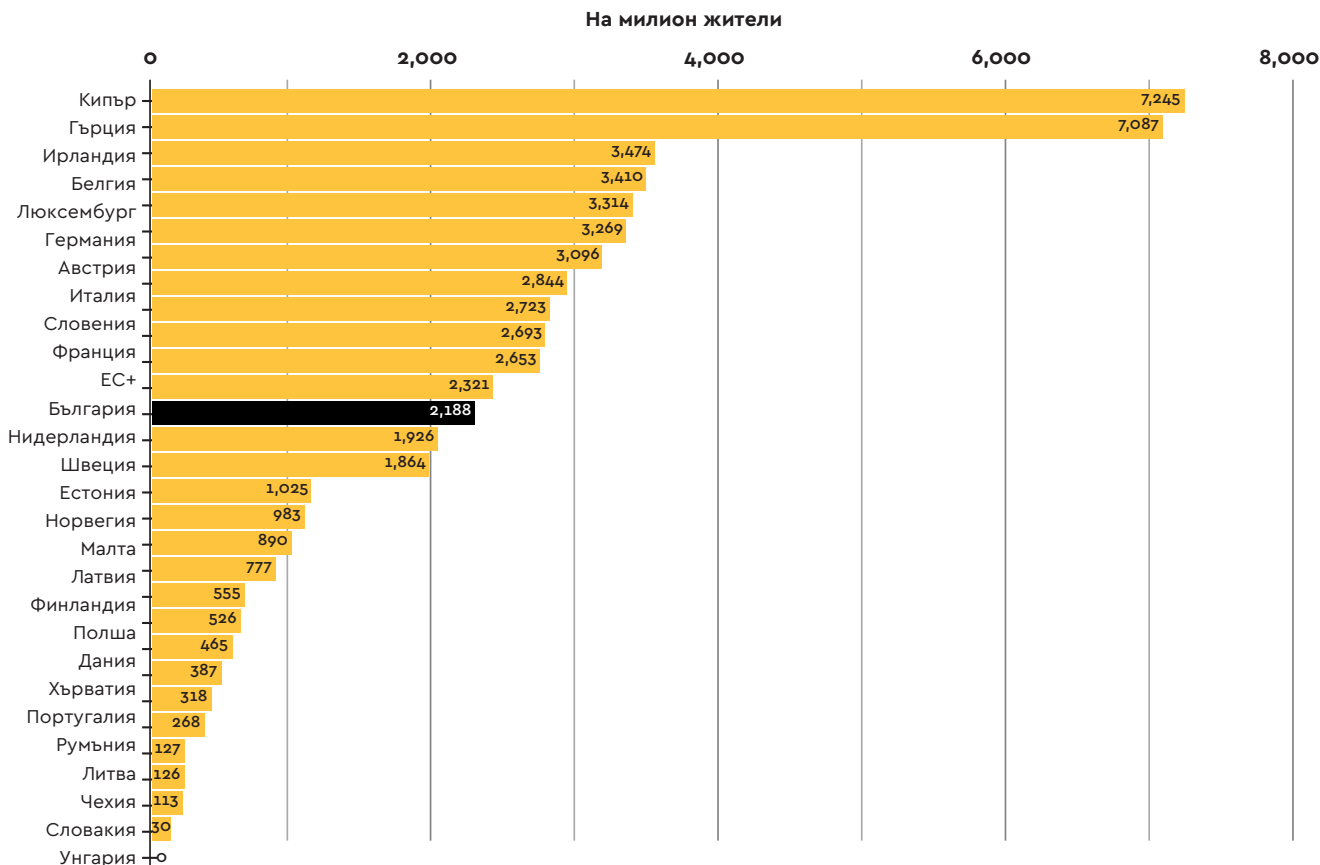
През 2024 г. в ЕС+ са подадени около един милион молби за убежище, като половината (48%) от тях са четири държави - Германия, Испания, Италия и Франция. При разглеждане на данните на глава от населението Кипър е получил 7245 молби за убежище, а Гърция - 7087 молби на милион жители. За разлика от тях в Дания са реги-

стрирани 387 молби на милион жители, в Румъния - 127, а в Словакия - само 30. Това голямо несъответствие подчертава спешната необходимост от споделяне на отговорността.

Като организации, работещи в целия ЕС, сме свидетели на последиците от повишената отговорност на държавите членки на първо влизане в ЕС, което води до пренаселване и неадекватни условия за приемане, претоварени системи за предоставяне на закрила и лица, търсещи убежище, попаднали в правен капан, изложени на нарушения на правата на човека на границите и в държавите членки. Солидарността и справедливата отговорност са от жизненоважно значение, за да се избегне задълбочаване на фрагментацията на ЕС и подкопаване на принципите на единство и споделена отговорност, които са в основата на ЕС и неговата обща европейска система за убежище.

Графика 1:

Държави членки на ЕС по брой молби за убежище на глава от населението 2024 (данни от АЕСОУ)

Въпреки възможностите за солидарност между държавите от ЕС и по отношение на търсещите убежище и бежанците, които предоставя механизъм за солидарност, някои държави членки вече отказват да прилагат или заобикалят Пакта, сключват споразумения за екстернализация - като например споразумението между Италия и Албания - или отхвърлят мерките за солидарност. Досегашните усилия за преместване показваха, че оперативната самостоятелност, липсата на прозрачност и нереалистичните критерии могат да изключат най-нуждаещите се, оставяйки уязвимите лица, търсещи убежище, в капана на претоварени системи като гръцката. Съществува също така риск финансовите и алтернативните вноски за солидарност да бъдат насочени към екстернализация и охрана на границите, а не към подобряване на системите за убежище, което допълнително ще измести фокуса от закрила към възпиране и от устойчивост към разчитане на трети държави. Освен това, тъй като държавите членки могат да бъдат лишени от правото да получават вноски за солидарност, ако Комисията установи „системни недостатъци“, съществува риск тези, които най-много се нуждаят от солидарност, да бъдат изключени от ползите от нея.¹ Тези тенденции биха могли да подкопаят целите на Пакта и да отслабят основните на правата миграционни политики без строг надзор, прозрачност и отчетност за нарушенията.

Когато държавите членки започват да прилагат механизма за солидарност на ЕС, те трябва да осигурят истинско сътрудничество, което да дава приоритет на преместванията, да укрепва вътрешния капацитет за прием, убежище и ранна ин-

теграция и да предоставя техническа, оперативна и материална подкрепа за посрещане на нуждите на хората, търсещи закрила, и на държавите членки, изправени пред миграционен натиск.

Настоящото изложение съчетава анализ на механизма за солидарност на Пакта за ЕС, направен от нашите организации, с данни от практиката, основани на нашия богат опит в цяла Европа. В раздел 2 се подчертават три основни насоки за държавите членки: да дадат приоритет на преместванията, да насочат финансовия принос към укрепване на вътрешните системи за убежище, приемане и интеграция и да гарантират, че алтернативните форми на солидарност обхващат справедливо редица области на политиката, без акцент върху управлението на границите. Настоящото кратко изложение не представлява изчерпателен анализ на механизма за солидарност. То има за цел да покаже рисковете и възможностите въз основа на миналия опит и да призове държавите членки да изпълнят обещанията си за справедлива и ефективна солидарност.

¹ Изглежда, че терминът „системни недостатъци“ се отнася до постоянни и институционализирани неуспехи при решаването на основни проблеми, като например натрупвани проблеми в областта на убежището, неадекватни процедури, неспазване на правилата за отговорност, неспазване на минималните стандарти за търсещите убежище, нарушения на правата на човека и липса на достъп до правно представителство. Все още обаче не е ясно какъв ще бъде конкретният стандарт за прилагане на този принцип.

2

БАЛАНСИРАНЕ НА РИСКОВЕТЕ И ВЪЗМОЖНОСТИТЕ

2.1 Необходимост държавите членки на ЕС да дадат приоритет на преместванията, за да намалят натиска върху държавите на първо влизане

“Чувствах, че най-накрая мога да имам безопасен живот и че мога да изградя бъдещето си.”
- У., непридружено дете, пристигнало в Гърция от Афганистан, когато е било на 15 години, и впоследствие преместено в Португалия.

Преместването е основен компонент на механизма за солидарност, включително в рамките на схемата за компенсиране на отговорността.² През последните 10 години в ЕС бяха въведени различни механизми за преместване, като всеки от тях беше изправен пред предизвикателства и имаше различна степен на успех. Например схемата за спешно преместване от 2015-2017 г. имаше за цел задължително споделяне на отговорността, но срещна съпротива, бавна обработка и прехвърляне и силно селективни критерии за допустимост, което доведе до структурни проблеми и ограничено прилагане. Малтийската декларация от 2019 г. и Механизмът за доброволно преместване от 2020 г. въведоха доброволни подходи, които се сблъскаха с по-голямо спазване от страна на участващите държави членки, като подобриха сътрудничеството, но не бяха достатъчно предвидими и мащабни.

² Схемата за компенсиране на отговорността в рамките на Механизма за солидарност позволява на държава членка да поеме отговорността за разглеждането на молба за убежище, без да прехвърля физически кандидата, като служи като алтернатива на преместването, когато обещанията за преместване са недостатъчни.

Съгласно Декларацията за солидарност от юни 2022 г. 21 държави членки и асоциирани държави създадоха финансирания от ЕС Доброволен механизъм за солидарност, който се разглежда като първа стъпка в постепенното разработване на механизма за солидарност на Пакта за ЕС. От 21 държави, които подписаха Декларацията за солидарност, 13 поеха ангажименти за преместване, а останалите избраха финансов принос. Съобщава се, че шест държави членки (Австрия, Дания, Унгария, Латвия, Полша и Словакия) са отказали да участват в него. До юни 2024 г. в рамките на Механизма са извършени 5 000 премествания, с което е постигната само 31 % от годишната цел за 8 000 премествания. Разминаването между поетите ангажименти и тяхното изпълнение поражда сериозни опасения относно бъдещето на механизма за солидарност - отражение на недостатъците на предишните усилия за преместване.

Въз основа на опита на граждански организации в Гърция в подкрепа на случаи на преместване на непридружени деца, внимателното, ориентирано към бъдещето планиране и съгласуваните системи и процедури са от съществено значение, за да се гарантира, че преместените деца и семейства са третирани ефикасно и се интегрират безпроблемно в страните на местоназначение. Това включва достъп до информация и достатъчни условия в приемащата държава, включително настойничество и правно представителство за непридружени деца, като в процедурата се дава приоритет на най-добрия интерес на детето. От очакваните резултати от преместванията по схемата за 2020 г. бяха преместени 4 401 от очакваната цел от 5 200 (84,6 %) уязвими лица, търсещи убежище, и 1 028 непридружени деца от целта от 1 600 (64,3 %). Това е ключов пример за това как преместването може да не се осъществи, дори когато целите са предназначени за посрещане на неотложни нужди - като миграционния натиск в Гърция и ограничения капацитет за приемане по това време.

Според анализ на Европейския съвет за бежанците и изгнаниците (ECRE) новият механизъм за солидарност вероятно няма да постигне минималната си цел от 30 000 премествания годишно. Държави като България, Кипър, Гърция и Италия, които са подложени на различен натиск, вероятно никога няма да предложат солидарност под формата на преместване, докато други, като Австрия, Дания и Латвия, ще продължат да не желаят да дадат своя дял, а Полша и Унгария ще откажат да прилагат солидарност изобщо.

Опитът на гражданските организации по отношение на схемата за преместване през 2020 г. също така показва, че липсата на хармонизирани, прозрачни и основани на правата процедури в държавите членки е довела до това, че децата и техните законни представители не са били информирани относно критериите за допустимост, методите за подбор, интервютата и процесите на преместване. В резултат на това децата са изправени пред продължителна несигурност, забавена интеграция и повишена нестабилност, особено когато молбите им за преместване са отхвърлени без право на обжалване или алтернативни пътища, което в крайна сметка накърнява най-добрия интерес на детето. Държавите членки трябва да подобрят координацията, прозрачността и комуникацията и да въведат ясни, единни срокове и процедурни гаранции, включително правото да се обжалва отказ, да се откаже преместване и да се търси преместване в друга държава членка, ако е отхвърлено от такава.

Един добре функциониращ механизъм за преместване може да бъде от полза както за преместващите, така и за приемащите държави членки. За Германия, Франция и Швеция например преместването осигурява структуриран, регулиран път, който може да им позволи да се подготвят за профилите на преместващите лица. Чрез разширяване на възможностите за преместване, така че да се включат наскоро признати лица, ползващи се с международ-

на закрила, в специфични ситуации - като например лица със семейни връзки в други държави членки - преместването може да предложи ориентирани към закрилата решения, които зачитат индивидуалното поведение и подобряват резултатите от устойчивата интеграция. Освен това приемащите държави се възползват от целева финансова подкрепа за всяко преместено лице, която обхваща приемането, обработката на молбите за убежище и мерките за ранна интеграция.

В този процес държавите членки трябва да дадат приоритет на нуждите от закрила като основен определящ фактор, наред с редица семейни, културни и индивидуални умения и предпочитания, като гарантират, че оперативната самостоятелност не изключва, а насърчава закрилата и интеграцията. В схемата за преместване на непридружени деца от Гърция през 2020 г. граждански организации изпитаха как не-реалистичните критерии на някои държави, напр. че непридружените деца отговарят на условията само ако са под 14 години или са момичета, въпреки добре известния факт, че повечето непридружени деца в Гърция са момчета на възраст над 16 години - създадоха извинения за държавите членки да се откажат от ангажиментите си за преместване. Такива изключващи стандарти не само усложняват процеса на подбор, но и лишават хората с нужда от закрила от възможности за преместване.

Дисбалансът в разпределянето на отговорностите и липсата на политическа воля сред държавите членки на ЕС отдавна допринасят за неадекватни условия на приемане и нарушаване на правата на търсещите убежище. Държавите членки постоянно не спазват изискваните стандарти за достоен прием и обработка на молбите за убежище. Това води до пренаселени и опасни приемни центрове, в които уязвимите лица са подложени на ужасни условия. През декември 2024 г. 12 неправителствени организации изтъкнаха спешна-

та необходимост от преместване на непридружените деца от гръцките приемни центрове, където стотици деца не разполагат с неща от първа необходимост като дрехи, подслон, здравни грижи и образование, като често остават в неизвестност в продължение на седмици в неподходящи помещения.

Тези трудни условия се влошават още повече от съобщенията за изтласкване, които са документирани и признати от Европейския съд по правата на човека (делото „М.Х. и други срещу Хърватия“). Международният спасителен комитет (IRC) и Фондацията за достъп до права (FAR) интервюираха 66 непридружени деца, които подкрепиха в България, Гърция, Италия и Сърбия през 2023 г., като установиха, че 51 % от тези, които се опитват да влязат в България, и 70 % от тези, които се опитват да влязат в Гърция, съобщават за отблъскване и различни форми на насилие, като повечето деца определят отговорните за насилието, което са преживели, като правоприлагащи органи. През февруари 2025 г. комисарят по правата на човека на Съвета на Европа Майкъл О'Флаерти призова за поемане на отговорност за нарушенията на правата на човека по границите. **Това подчертава как натискът от неравномерното споделяне на отговорността може косвено да доведе до по-строги гранични политики, тъй като държавите членки, които са такива на първо влизане, се опитват да намалят броя на пристигащите хора.**

2.2 Необходимост държавите членки на ЕС да се съсредоточат върху укрепването на вътрешните системи за убежище и условията за приемане чрез финансови вноски

“*Укрепването на системата за регистрация на кандидати за убежище е от съществено значение за осигуряването на*

бърз достъп до приемане, закрила и пълноценно упражняване на взаимосвързаните права. Навременните и справедливи процедури предотвратяват бездомността, намаляват излагането на опасни условия и смекчават както хуманитарните проблеми, така и по-широките социални последици за цялата територия. Понастоящем достъпът до убежище е изключително труден [в Триест]. Хората чакат със седмици преди дори да могат да влязат в полицейските управления, което ги оставя в неопределено положение - без правен статут, без възможност за достъп до настаняване чрез системата за прием...” – служител, Международен спасителен комитет (IRC)

Предложеният механизъм за солидарност позволява на държавите членки да предоставят финансови ресурси за подпомагане на други държави членки, изправени пред миграционен натиск, в областите на приемане, убежище, реинтеграция преди заминаване, управление на границите и оперативна подкрепа. Финансови ресурси могат да бъдат насочени и към трети държави за укрепване на техните системи за убежище, приемане и миграция, включително програми за доброволно връщане и реинтеграция. Въпреки това съществува риск тези средства да бъдат използвани за управление и възпиране на миграционните потоци по външните граници на ЕС.

Програмата FUTURA на Международния спасителен комитет в Гърция, финансирана от Финансовия механизъм на европейското

икономическо пространство и Норвежкия механизъм, се фокусира върху посрещането на спешните нужди на уязвимите лица, търсещи убежище. Чрез осигуряване на качествено настаняване и цялостен пакет от индивидуализирани услуги за подкрепа програмата подкрепи 96 непридружени деца и 11 самотни майки, като осигури тяхната закрила и ранна интеграция, покривайки недостига на услуги в националната система. Държавите членки следва да планират да допринасят финансово за подобни програми, които подпомагат държавите членки, подложени на миграционен натиск, да изпълняват задълженията си съгласно достиженията на правото на ЕС и да гарантират приемането, закрилата, обработката и интеграцията на търсещите убежище.

Проектът COMP4SEE на Фондация за достъп до права, финансиран от AMIF, работи за разработване на допълнителни пътища за лица, нуждаещи се от международна закрила в Хърватия, България и Словения. Чрез разработване на нови модели за частно спонсорство, укрепване на националните системи за събиране на семейства и предоставяне на финансова и правна помощ, ФАР подкрепи пряко 105 семейства България. В същото време партньорски организации достигнаха до 33 семейства в Хърватия и 21 в Словения, като подобриха тяхната закрила и интеграция. Държавите членки следва да инвестират в подобни инициативи, които разширяват безопасните пътища, насърчават правото на семейно единство и укрепват възможностите за закрила и интеграция на бежанците и търсещите убежище.

Всички финансови вноски, направени във фонда за солидарност, трябва да бъдат своевременно изплатени на изпълняващите заинтересовани страни. Опитът на гражданските организации показва, че закъсненията могат да попречат на ефективността на проектите и услугите, което допълнително натоварва системите за убежище и прием в държавите членки, които са такива на първо влизане.

В случаите, когато държавите членки не желаят или отказват преместване, тяхната финансова солидарност следва да бъде насочена към укрепване на капацитета за приемане, подкрепа на пристигащите и осигуряване на основана на правата помощ. Усилията за използване на финансовия принос за възпиране и екстернализиране на отговорността, вместо за подобряване на вътрешния капацитет, представляват реален риск, дори при наличието на някои предпазни мерки. В проучване, поръчано от Комисията по граждански свободи, правосъдие и вътрешни работи (LIBE) на Европейския парламент, се подчертава, че в периода 2014-2020 г. средствата по AMIF и ISV-BV, отпуснати от Европейската комисия, са били насочени към трети държави и потенциални усилия за екстернализация. Липсата на прозрачност и достъп до информация обаче поражда опасения относно начина на изразходване на тези средства, тяхното въздействие и дали те са били използвани в съответствие с гаранциите.

В държавите членки на ЕС съществува силен прецедент да се дава приоритет на възпирането, като например предотвратяване на слизането на брега или ограничаване на движението към Европа, вместо на хармонизирането и подобряването на вътрешния капацитет на ЕС. Опасенията, че финансовите вноски могат да доведат до такива практики, са породени от дългогодишните политики и практики на екстернализация, наблюдавани от гражданските организации, включително, но не само, от редица споразумения, меморандуми и действия за изпълнение от страна на ЕС и трети държави, включително споразумения със Сърбия, Турция, Босна и Херцеговина, Либия, Тунис, Мавритания, Египет, Ливан, както и двустранни споразумения като Италия и Албания. Едногодишното разследване „Пустинни сметища“ документиращо как ЕС съзнателно финансира, а в някои случаи и пряко участва в системното расово профилиране, задръжане и експулсиране на бежанци и мигранти в Мароко, Мавритания и Тунис.

След разследване на въздействието на финансирането на Европейската комисия в Тунис върху правата на човека омбудсманът на ЕС установи липса на прозрачност в оценките на Комисията за правата на човека преди подписването на споразумението. Сега Комисията трябва да публикува съответните оценки и прозрачни критерии за спиране на финансирането от ЕС на проекти в Тунис заради нарушения на правата на човека. Такива споразумения, ориентирани към възпиране, и политики на екстернализация не само не успяват да спрат пристигащите, но и излагат хората, търсещи убежище, на по-сериозни вреди, тъй като нарушенията на правата на човека, които те позволяват, пряко подкопават основните ценности на ЕС.

От съществено значение е задълбоченият мониторинг и пълната прозрачност на насочването на средствата от страна на държавите членки и Комисията, за да се гарантира, че финансовото участие не засилва рестриктивните, насочени към екстернализация мерки, целящи възпиране на пристигащите, или дори не допринася за сигурността на границите на трети държави, подкопавайки основаните на правата миграционни политики. **Държавите членки трябва да преценят как финансовите вноски могат да подобрят вътрешните системи, да инвестират в интервенции, които увеличават капацитета за приемане и обработване на молби за убежище, и да укрепят резултатите от интеграцията за устойчив дългосрочен подход.**

2.3 Необходимост държавите членки на ЕС да осигурят справедливо разпределение на алтернативните мерки за солидарност във всички области на миграционната политика

“Без надеждна оперативна подкрепа ние [в България] не бихме могли да предоставяме

последователна правна помощ и защита на тези, които имат най-голяма нужда от нея.

Укрепването на вътрешните ни системи ни позволи да реагираме по-ефективно на сложните и променящи се нужди на търсещите убежище и бежанците. То гарантира, че не предлагаме само временна помощ, а изграждаме устойчиви пътища към закрила и интеграция.” – член на

екипа, Фондация за достъп до права (ФАР)

Алтернативните мерки за солидарност осигуряват гъвкавост по отношение на начина, по който държавите членки могат да споделят отговорността и да предоставят допълнителна подкрепа, включително оперативна, техническа и материална помощ на държавите, изправени пред силен миграционен натиск. Държавите членки могат да поискат и да предоставят ресурси, като например персонал за подпомагане на обработката на молби за убежище, обучение за местните органи или техническо оборудване, като например биометрични системи.

Въпреки че Агенцията на Европейския съюз за убежището (EUAA) предоставя съществена подкрепа за обработката на молби за убежище, обучение и техническа помощ, нейните интервенции често не успяват да отговорят напълно на специфичните нужди на държавите членки. Например в Италия продължават да съществуват предизвикателства, въпреки оперативната подкрепа на EUAA в области като обработката на случаи на убежище и приемането. За да се хармонизират системите в ЕС, държавите членки могат да допринесат с допълнителни мерки за солидарност, като например изпращане на допълнителен персонал, повишаване на капацитета за обработка на молби за убежище и предоставяне на целево обучение, което не се покрива от EUAA или други агенции.

Въз основа на опита на Международния спасителен комитет в Италия с проекта FAST, финансиран от AMIF, целевите инициативи за изграждане на капацитет могат да бъдат от решаващо значение за укрепване на системите за защита на уязвимите общности. Проектът FAST засили сътрудничеството между партньорските организации, като предостави на над 600 практикуващи и доброволци необходимите умения за идентифициране, подкрепа и защита на жертвите на трафик. Този модел демонстрира как държавите членки могат да инвестират в специализирано обучение, междусекторно сътрудничество и експертен опит, за да подобрят националните рамки за закрила.

По подобен начин, чрез програмата CERV на Европейската комисия, FAR осъществява проекта SUN: Гарантиране на правата на непридружените и разделени деца чрез Хартата на основните права на ЕС. В сътрудничество с партньори от България, Гърция, Румъния, Нидерландия, Италия, Испания и мрежата „Сириус“ проектът определи нуждите от обучение, документира най-добрите практики и разработи наръчник за практикуващи специалисти, като предостави на над 300 професионалисти възможност за по-добра подкрепа на децата мигранти.

Въпреки това, широкият спектър от области, в които могат да се прилагат алтернативни мерки за солидарност - от миграцията и убежището до управлението на границите - крие риск от увеличаване на инвестициите за осигуряване на сигурността на външните граници и намаляване на достъпа до територията като „бързо решение“. **Многократно е доказвано, че мерките за охрана на границите често не постигат предвидените цели за намаляване на пристигащите и водят до неблагоприятни резултати, тъй като хората са принудени да избират по-опасни маршрути, разчитат по-силно на престъпните мрежи и водят до увеличаване на смъртните случаи и нарушенията на правата на човека.**

3

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Макар че участието в механизма за солидарност е законово регламентирано, опитът показва, че поетите ангажименти невинаги се превръщат в действия. Поуките от миналото следва да бъдат взети предвид, за да се гарантира, че механизмът за солидарност ефективно се справя с несправедливата отговорност на държавите членки, които влизат за първи път в ЕС. Обещанията за преместване трябва да бъдат приоритизирани и спазвани, като се прилагат стандартизирани и централизирани процедури, ясни критерии, основани на нуждите от закрила, и навременни процеси на поемане на задължения, съчетаване и прехвърляне. Финансовите вноски следва да укрепват системите за убежище, приемане и интеграция в рамките на ЕС, а не да финансират политики на екстернализация, които прехвърлят отговорността на други места. Всяка допълнителна оперативна, материална и техническа подкрепа следва да укрепва капацитета за приемане и предоставяне на убежище. Без силно прилагане и политическа воля солидарността рискува да остане символичен жест, а не функциониращ инструмент за намаляване на натиска върху държавите на първо влизане и за гарантиране на справедливо разпределение на отговорността между държавите членки.

Като се ангажира със смели, реалистични и изпълними цели за преместване, като рационализира процесите и инвестира в основани на правата структури за приемане и убежище, ЕС може да изгради по-устойчива, трайна и справедлива система за убежище, която се основава на истинска солидарност както с другите държави членки, така и с търсещите убежище, като укрепва колективния капацитет за устойчив отговор на миграцията.

4

ПРЕПОРЪКИ

За да може механизмът за солидарност да функционира **пълноценно** в целия ЕС и да осигури **предвидима** и **устойчива** система, която насърчава **политическата воля, защитава основните права** и **отговаря на нуждите на търсещите убежище и на държавите членки**, подложени на миграционен натиск, долуподписаните организации препоръчват на държавите членки:

1. Даване приоритет на преместването и на смелите, реалистични ангажименти за солидарност, които адекватно отговарят на нуждите.

- Осигуряване на своевременен, хармонизиран процес на подбор на бенефициенти за преместване чрез своевременно поемане на ангажименти за преместване и осигуряване на ясно съответствие между кандидатите, бенефициентите и местата за отваряне.
- Приемане на прозрачни и стандартизирани процеси на подбор и преместване, като се гарантира, че уязвимите лица са приоритетни и че лицата със специфични нужди от защита не са пренебрегнати в процеса на подбор. Това изисква да се даде приоритет на закрилата, като се вземат предвид личните предпочитания, семейните и културните връзки (включително разширеното семейство и връзките, създадени по време на разселването), езикът и професионалните умения - за да се подобрят резултатите от закрилата и интеграцията.
- Да се даде приоритет на най-добрия интерес на детето в процеса на подбор и преместване, като се проверяват семейните връзки на непридружените деца преди преместването и се гарантира настойничество и правно представителство за всяко непридружено дете по време на всички процедури.
- Осигуряване на правото на справедливо и ефективно обжалване на отрицателно решение за преместване в съответствие с гаранциите за справедлив процес. Никое лице не трябва да бъде лишено от възможността за преместване въз основа на единичен отказ.

- Да се гарантира наличието на достатъчен капацитет за приемане и подкрепа за интеграция в приемащите държави членки, включително изчерпателна и прозрачна информация преди заминаване, която да улесни пристигането и да информира лицата за техните права и за следващите процедурни стъпки.
- Включване на местните власти, като например общините, в процеса на подбор, като предварително се определят приемащите общности, за да се гарантира броят на местата за преместване и капацитетът на службите за интеграция.

2. Пряк финансов принос за укрепване на вътрешните системи за убежище и прием, с акцент върху повишаване на капацитета в рамките на ЕС.

- Да се гарантира прозрачно разпределение и използване на средствата чрез редовни, публично достъпни доклади, в които се посочват разходите и оценките на въздействието; това може да включва създаването на публично достъпно цифрово табло за проследяване на финансовия принос, в което подробно да се описва как се изразходват средствата и какво е тяхното въздействие.
- Да се осигури ефикасно, прозрачно и навременно разпределение на финансовия принос към изпълняващите организации.
- Да се гарантира, че при използването на средства за действия в трети държави се дава приоритет на укрепването на дейностите по приемане, предоставяне на убежище и интеграция пред мерките за сигурност на границите и възпиране. Цялото финансиране трябва да бъде съобразено със стандартите в областта на правата на човека и международното право, като трябва да бъдат въведени независими механизми за мониторинг, за да се гарантира ефективното изпълнение.

3. Справедливо разпределяне на алтернативните мерки за солидарност в определени области на политиката, за да се балансират ресурсите, необходими за специфичния контекст на държавите членки, като например убежище и прием, и да се предотврати прекомерното налягане на управлението на границите и сигурността.

- Да се определят минимални квоти за областите на критична подкрепа, за да се

осигури балансирана помощ във всички съответни области на миграционната политика, която да отговаря на нуждите на държавите членки.

- Ограничаване на дела на вноските за алтернативна солидарност, които могат да бъдат разпределени за управление на границите и сигурност, като се пренасочат ресурси към системите за убежище и прием, програмите за интеграция и съобразените с нуждите на общността услуги за подкрепа.
- Насърчаване на исканията за техническа, оперативна и материална подкрепа, която подобрява системите за прием и убежище в рамките на управлението на границите и сигурността.